

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Ловеч, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от ТАТЯНА МИТЕВА Въззивно гражданско дело № 20224300500111 по описа за 2022 година

, за да се произнесе, съобрази:

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 6/ 10.01.2022 година, постановено по гр.дело № 813/ 2021 година по описа на Ловешкия районен съд, е признато за установено, по отношение на М. В. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул., че дължи на “Централна кооперативна банка” АД, с ЕИК 831447150, със седалище и адрес на управление: гр. София, район “Слатина”, бул. “Цариградско шосе” № 87 сумата от 3 637,04 лв. - главница по договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA от 12.09.2008 г., ведно със законната лихва от 16.07.2020 г. до изплащането ѝ, предмет на издадена Заповед № 537 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 17.07.2020 г., издадена по ч. гр. д. № 1021/2020 г. на РС Ловеч, като исковите за установяване на вземания за сумата от 874,03 лв. – договорна лихва за периода 28.02.2018 г. до 16.07.2020 г. и 463,27 лв. – наказателна лихва за периода 21.02.2018 г. до 16.07.2020 г. Са отхвърлени като неоснователни и недоказани. Присъдени са и следващите се разноски.

Постъпила е въззивна жалба от Мая Велик Й., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Ловеч, ул., чрез адв. С. Л. от ЛАК, със съдебен адрес: гр. Ловеч, пл. „Тодор Кирков” № 1, к-с „Драката”, вх. Б, ет. 1, ап. 4, срещу Решение № 6/10.01.2022г., постановено по гр.д.№813/2021г., в частта му, с която е признато за установено, че

дължи на ЦКБ АД сумата от 3 637,04 лева главница по договор за издаване и използване на международна кредитна карта Mastercard/Visa от 12.09.2008г., ведно със законната лихва от 16.07.2020г. до изплащането ѝ, предмет на издадената Заповед № 537 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 17.07.2020г., издадена по ч.гр.д. № 1021/2020г. на РС-Ловеч, и осъдена да заплати на ищеца сторените разноски според уважената част от исковете. В тази част считат решението за неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост и молят да бъде отменено и постановено друго, с което бъдат отхвърлени претенциите, като неоснователни и недоказани и им бъдат присъдени разноските за двете инстанции. Не оспорва, че е сключила с ищеца Договор за издаване и използване на международна карта MasterCard с кредитен лимит от 15.09.2008г. Първоначалният срок на договора е бил удължаван неколkokратно. Последната издадена кредитна карта е от 06.2015г. с № 5407 5800 4006 6229. Тъй като съгласно т. 44 от Общите условия по договор за издаване и използване на международни кредитни карти MasterCard и Visa договорът се сключва за срок по-дълъг с 2 месеца от срока на валидност на картата, който е две години /т. 45/, считано от последния ден на месеца на издаването ѝ. Посочват, че срокът е изтекъл не на 30.11.2018г., както се твърди в исковата молба, а още на 31.08.2017г. и освен картата от месец юни 2015г. не е получавала друга и такава не ѝ е издавана. Твърденията в исковата молба относно датите на издаване на кредитните карти са неверни.

Поддържат възражението за погасяване по давност на претенцията на ищеца за главница и лихви, което считаме, че доказахме по делото.

Поддържат възражението за недействителност на договора за кредитна карта като противоречащ на ЗПК, а уговорката за договорна възнаградителна лихва, като противоречаща на добрите нрави, като развиват подробни съображения.

Оспорват мотивите на съда, че извършените от въззивника плащания на вноски по 100 лева по процесния договор в периода 2015 - 2018г. прекъсват давността относно цялото вземане по договора, а освен това представляват извънсъдебно признание на целия дълг, като неправилни. Позовават се на разпоредбите на чл. 116 от ЗЗД, които уреждат изчерпателно основанията за прекъсване на давностните срокове в гражданското право, но сред тях не е предвиден фактът на извършено от длъжника плащане на част от задължението. Освен това, доколкото съгласно нововъведеното правило на чл. 116а от ЗЗД съдебното предявяване на част от дадено вземане прекъсва или спира давността само за тази част, то на още по голямо основание следва да се приеме, че извършеното доброволно и извънсъдебно погасяване на част от дължимо задължение не съставлява основание за спиране или прекъсване на давността относно остатъка от вземането на кредитора. Такова частично плащане не може да се счита и за извънсъдебно признание на дълга, тъй като за да се приеме, че е налице такова признание, същото следва да е ясно, категорично и безусловно изразено и да следва недвусмислено от волята на длъжника. В тази връзка самият факт на извършено плащане на една или няколко вноски от дължимата сума по договора за кредит не може да се тълкува като волеизявление за признаване на остатъка от дълга, доколкото от това поведение на длъжника (при това длъжник физическо лице) по никакъв начин

не може да се изведе негова ясна още по-малко категорична и недвусмислена воля в този смисъл. Позовава се на съдебна практика.

В този смисъл моли да бъде постановен въззивният акт, като бъде отхвърлен предявения срещу въззивника иск изцяло като неоснователен и недоказан и да бъдат присъдени сторените по делото разноски за двете съдебни инстанции.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговорот адв. В.Н. - адвокат при Ловешка адвокатска колегия, с адрес за призоваване по делото: гр. Ловеч, ул. "Търговска" № 2, ет. 3, като пълномощник на „ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА" АД, със седалище и адрес на управление гр. София, район Слатина, бул. „Цариградско шосе" № 87, ЕИК 831447150.

Счита, че Решение № 6/10.01.2022 г., постановено по гр.д. № 813/2021 г. на ЛРС е допустимо, валидно и правилно и моли да бъде потвърдено изцяло. Посочва, че съгласно Договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA с кредитен лимит № 55/05.09.2008 г. (реф. № 81000KKK-AA-00295/12.09.2008 г.), Банката е предоставила на Кредитополучателя М. В. Й. кредитна карта MasterCard Фаворит по разплащателна сметка IBAN: BG10 CECB 9790 1016 7961 01 с кредитен лимит в размер на 3000.00 лева, който не трябва да бъде превишаван. С Анекс № 81000KKA-AA-00054/26.06.2009 г. към Договор № 81000KKK-AA-00295/12.09.2008 г. отпуснатият кредитен лимит е увеличен от 3000.00 лева на 5000.00 лева. Съгласно т. 44 от Общи условия по договор за издаване и използване на международни кредитни карти MasterCard и Visa, договорът за издаване на карта се сключва за срок по-дълъг с 2 месеца от срока на валидност на картата, който съгласно т. 45 е две години, считано от последния ден на месеца на издаването ѝ, и изтича в 24.00 ч. на последния ден от посочения на картата месец-септември 2008 г. Твърди, че картата е преиздадена няколко пъти, за което картодържателката се е подписала. На 02.06.2015 г. е издадена нова кредитна карта от ЦКБ АД, но същата не е получена от ответника, поради наложен запор. Издадената банкова карта е била деактивирана, което е отразено и в протокол № 1/30.04.2019 г. след изтичането на валидността ѝ - 30.06.2018 г. Не оспорват факта, че за периода на валидност на последната карта от 06.2015 г. до 06.2018 г. Картодържателят не е теглил суми от банковата сметка. Продължил да заплаща задълженията си към Банката. Последното плащане е на 31.10.2018 г. и след тази дата не са постъпвали суми за погасяване на задълженията.

Многократно Банката е предприемала действия по уведомяване на длъжника за задължението. Изпратено е и писмо с изх. № 85723/05.06.2019 г. на адреса, посочен от ответника по кредитното досие, но същото се е върнало като непотърсено. Поради невъзможността да бъде уведомен е изпратено писмо-покана и чрез кантората на частен съдебен изпълнител с изх. № 193421/19.12.2019 г., което е надлежно връчено на 27.01.2020 г.

Оспорва възражението за настъпила погасителна давност на задълженията, както противоречие на договора с разпоредбите на ЗПК.

Претендират главница и начислените лихви за ползването на сума върху главницата, които суми са установени от вещото лице. Счетоводството на Банката е водено редовно и в този смисъл и съгласно чл. 182 от ГПК и чл. 55 от ТЗ може да служи като доказателство в процеса.

Поради изложените аргументи, моли да бъде постановено решение, с което бъде потвърдено Решение № 6 от 10.01.2022 г., постановено по гр.д. № 813 по описа за 2021 г. на Ловешки районен съд, като правилно и законосъобразно. Претендират и присъждане на направените съдебно-деловодни разноски по повод на делото.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв. С. Л., моли да бъде уважена подадената въззивна жалба по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на разноските по делото.

Въззиваемата страна „Централна кооперативна банка” АД се представлява от адв. В.Н., която оспорва въззивната жалба по изложените в отговора съображения. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение.

От събраните по делото доказателства, приложени към гражданско дело № 813/ 2021 година по описа на Ловешкия районен съд, както и от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка и обусловеност съдът приема за установено следното:

На 15.09.2008 година между между „Централна кооперативна банка” АД – София, от една страна като кредитор, и М. В. Й., като картодържател, е сключен Договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/ VISA с кредитен лимит № 55/ 05.09.2008 година. Съгласно чл.1 от Договора Банката издава на картодържателя международна кредитна карта MasterCard Фаворит с кредитен лимит 3 000 лева. Предвидено е ползваният кредитен лимит да не се олихвява при плащане при търговци в рамките на гратисния период, който е до последното число на месеца, следващ месеца, в който е осчетоводена транзакцията по картата. Ползването на нов гратисен период става само след погасяване на целия размер на задълженията по картата, формирани до края на предходния месец. В случай, че до изтичане на гратисния период картодържателят не погаси всичките си задължения, частта, формирана от плащания при търговци се олихвява с лихва от 14,75 % годишно от датата на осчетоводяване на транзакцията по картата. Частта, формирана от теглене на пари в брой, парични преводи, различни от посочените по-горе и от такси и комисионни, се олихвява с 14,75 % годишно. Уговорена е възможност на кредитора да променя лихвения процент по договора и другите разходи, свързани с ползването на кредита, при конкретни условия и задължение за обявяването им в салоните за работа с клиенти и на интернетстраницата.

В клаузата на чл.10 е предвидено задължение на кредитополучателя да погаси цялото задължение (главница, лихви, такси и комисионни, разноски) преди деня, в който салдото започне да се олихвява с „лихва за неразрешен овърдрафт“, преди деня

на изтичане срока за валидност на картата и незабавно при прекратяване на договорните отношения, независимо от основанията за това. При превишаване на кредитния лимит Банката начислява еднократно месечна такса за превишен кредитен лимит, съгласно Общите условия (ОУ), независимо колко пъти кредитният лимит е превишаван в рамките на този период. Уговорената минимална месечна вноска е в размер на 190 лева или ползваната сума, ако същата не я надвишава.

Неразделна част от договора са и подписаните от въззивника ОУ. В тях е посочено, че срокът на договора е два месеца по-дълъг от срока на валидност на картата, а картата с изтекъл срок на валидност подлежат на връщане. Предвидено е още автоматично продължаване срока на действие на договора със същия срок и при същите условия, ако до първи число на месеца, в който изтича срокът на валидност на картата, картодържателят не уведоми писмено банката за нежеланието си да го продължи или ако банката не е взела решение за прекратяване на договора да настъпи в изтичането на неговия срок.

С Анекс от 26.06.2009 година към договора за издаване на MasterCard Standart е увеличен кредитният лимит на 5 000 лева за периода от дата на сключването му до срока за валидност на картата, като е увеличена и дължимата лихва на 15,75 % годишно. Променена е и минималната месечна вноска на 320 лева.

С писмо-покана, връчено на 27.01.2020 година, Банката е уведомила М.Й., че по договора за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA с кредитен лимит от 05.09.2008 година, е издадена кредитна карта с лимит от 3 000 лева, увеличен на 5 000 лева, който е усвоен изцяло. Договорът е продължаван многократно, като последната издадена карта е през м. септември 2016 година, като срокът и на валидност е 30.09.2018 година. Посочено е, че е взето решение за прекратяване действието на договора с изтичането на срока му – два месеца след изтичане срока на валидност на картата – 30.11.2018 година. Й. е поканена в седемдневен срок от получаване на покана да заплати задълженията в размер към 19.12.2019 година общо 5 400 лева, от които главница – 3 658.45 лева, договорна лихва - 842.62 лева, лихва за забава – 249.68 лева и просрочени такси - 650 лева.

По повод подадено на 16.07.2020 година заявление от „Централна кооперативна банка” АД, по ч.гр.д. № 1021/ 2020 г. по описа на РС - Ловеч е издадена Заповед № 537 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 17.07.2020 г. срещу М. В. Й., ЕГН *****, с адрес: гр. Ловеч, ул., за следните суми: 3 637.04 лева - главница за периода от 31.01.2018 година до 16.07.2020 година по договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA от 12.09.2008 година, ведно със законната лихва от 16.07.2020 година до изплащането ѝ; 874.03 лева - договорна лихва за периода 28.02.2018 година до 16.07.2020 година и 463.27 лева – наказателна лихва за периода 21.02.2018 година до

16.07.2020 година, 99.49 лева разноси – д.т. Съгласно съобщение от ЧСИ Велислав Петров заповедта е връчена на длъжника Й. на 07.03.2021 година, която е подала възражение вх. № 261653/ 01.04.2021 година.

С разпореждане № 260557/ 13.04.2021 година по ч.гр.д. № 1021/ 2020 г. по описа на ЛРС, заповедният съд е указал на заявителя да предяви иск за установяване на вземането. Разпореждането е получено на 16.04.2021 година, като 28.04.2021 година е подадена молба, към която са приложени доказателства за предявяване на иск за установяване на вземането в срока по чл. 415 от ГПК.

В първоинстанционното производство е назначена ССЧЕ, експертът подробно е описал за периода 2008-2019 година движението по картовата сметка – размерът на усвоените суми, на погасените и останалите незаплатени задължения. През 2018 година е извършено погасяване в размер на 500 лева, като неплатеният остатък от главницата е 3 637.04 лева.

В съдебно заседание експертът уточнява, че за период от 2008 г. до 2014 г. главницата по договора е формирана от суми, използвани за разплащане и такива, теглени от устройства. На 28.11.2014 г. е извършено последното касово теглене в размер на 200 лева в Троян, а последното плащане с карта на 29.11.2014 г. от Метро Русе, след това са правени само погасявания, последно на 31.10.2018 година в размер на 100 лева.

При така изложените факти съдът приема, че е сезиран с иск предявен от „Централна кооперативна банка” АД срещу М. В. Й. с правно основание чл.430 от ТЗ, вр. с чл.422 ГПК за установяване на вземане по договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA от 12.09.2008 година за следните суми: 3 637.04 лева - главница за периода от 31.01.2018 година до 16.07.2020 година, ведно със законната лихва от 16.07.2020 година до изплащането й; 874.03 лева - договорна лихва за периода 28.02.2018 година до 16.07.2020 година и 463.27 лева – наказателна лихва за периода 21.02.2018 година до 16.07.2020 година, за които е издадена Заповед № 537 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 17.07.2020 г. по ч.гр.д. № 1021/ 2020 г. по описа на ЛРС.

Въззивната жалба е подадена срещу първоинстанционното решение в осъдителната част, касаеща главницата по кредита 3 637.04 лева за периода от 31.01.2018 година до 16.07.2020 година, ведно със законната лихва от 16.07.2020 година до изплащането й, както и в съответната част за разноските.

Безспорно установено е, че на 12.09.2008 година между страните по делото е сключен договор за издаване и използване на международна кредитна карта MasterCard/VISA. С отговора на исковата молба и с въззивната жалба ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност, тъй като счита, че договорът е прекратен на 31.08.2017 година съгласно клаузите на ОУ към договора с изтичане на

два месеца след валидността на последната кредитна карта, която признават, че са получили. Направено е възражение и за недействителност на договора, поради нищожност на отделни негови клаузи по смисъла на ЗПК, като счита, че поради новация са приложими правилата на действащия Закон за потребителския кредит.

Настоящата инстанция счита, че по отношение на процесния договор са приложими правилата на отменения Закон за потребителския кредит (обн., ДВ, бр. 53 от 2006 г.), като счита доводите на въззивника за осъществена новация на кредита за неоснователни. В случая не е налице новация по смисъла на чл.107 от ЗЗД, тъй като не са осъществени предпоставките за новацията: наличие на валиден стар договор, дългът по който се погасява; сключване на нова валидна сделка и възникване на ново задължение на мястото на старото; разлика между двата договора, засягаща съществен елемент от фактическия състав и намерение за новиране. В конкретния казус, от събраните по делото доказателства, е видно, че се касае за продължаване срока на договора.

Не се установява и нищожност на договора, относимо към главницата, по смисъла на ЗПК, същият е сключен в писмена форма и необходимите елементи за действителност съгласно чл. 14, ал.1 от ЗПК (отм.) са налични.

По възражението недължимост на главницата поради изтекла в полза на длъжника погасителна давност. Няма спор по делото, че по отношение на договорите за кредит, какъвто е настоящия по см. на чл. 10 от ЗПК (отм.), е приложима общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД (в този см. практиката на ВКС и аргумент от мотивите към ТР № 5/2019 от 21.01.2022 година по тълк. д. № 5/ 2019 г. на Общото събрание на Гражданска и Търговска колегии на ВКС.) Давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо - чл. 114 ЗЗД.

В настоящия казус, с оглед спецификата договорът за кредит, съконтрагентите на са уговорили месечни анюитетни вноски. Съгласно чл. 12 от договора, вр. чл.3 от Анекса, картодържателят се е задължил най-късно в последния работен ден на текущия месец да осигури по сметката сума, не по-малка от минималната месечна вноска от 320 лева или общата сума на задълженията му до края на предходния месец, ако е по-малка от минималната месечна вноска. Между страните е уговорено погасяване изцяло на задълженията преди изтичане валидността на картата или прекратяване на договора. Срокът на договора е с два месеца по-дълъг от срока на валидността на картата, като е предвидено продължаването му с още две години, в случай, че никоя от страните не изяви желание за прекратяването му. Ако договорът не бъде продължен падежът на задължението е до изтичане срокът на валидност на картата. По делото липсват данни картодържателят да е уведомил Банката, че не желае да продължи договора, нито от страна на Банката е взето такова решение, поради което действието му е продължено с още две години и два месеца или до 31.08.2017 година по силата на чл.46 от

приложимите към конкретния договор общи условия, подписани от кредитополучателя.

Предвид на това, че заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение е подадено на 16.07.2020 година, то не е изтекла петгодишната погасителна давност, с оглед разпоредбата на чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Дори да се приеме, че договорът не е продължен, то той изтича на 31.08.2015 година, а заявлението е подадено м. юли 2020 година, преди изтичане на погасителния давностен срок.

Освен това ответникът-въззивник в настоящото производство, както е посочил и отговора на исковата молба, е извършвал плащания по кредита след твърдения от него падеж на цялото задължение, а именно в периода 31.08.2015 година до 31.05.2018 година, като вноските са правени по посочената в договора разплащателна сметка. В този смисъл настоящият състав приема, че е налице прекъсване на давността по см. на чл. 116, б. „а“ от ЗЗД.

Поради съвпадане на мотивите на настоящата въззивна инстанция с тези на Ловешкия районен съд, решението му следва да бъде потвърдено.

При този изход на процеса въззивника не дължи разноси, тъй като не са претендирани такива от въззиваемата страна.

Воден от гореизложените мотиви, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 6/ 10.01.2022 година, постановено по гр.дело № 813/ 2021 година по описа на Ловешкия районен съд.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____